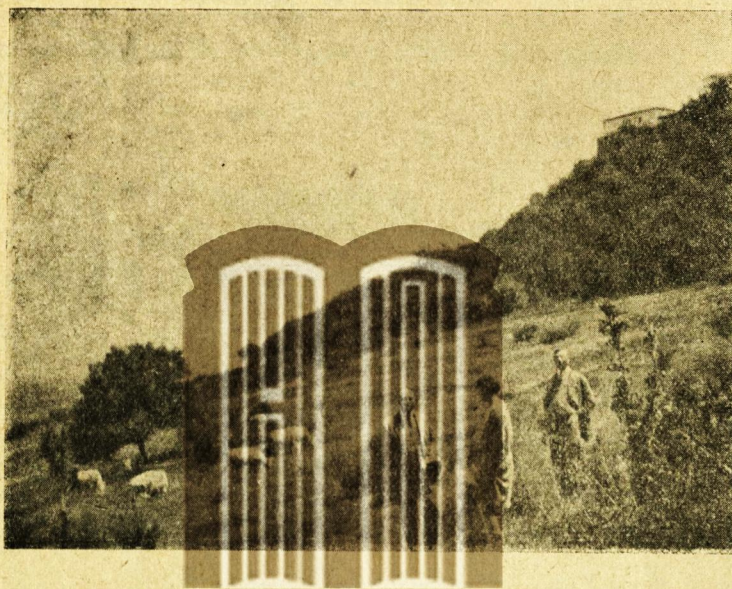

монастира „Св. Петъръ и Павелъ“, който отстои на 2 клм. югозападно отъ него. Преди освобождението ни, тоя монастирь е притежавалъ много лозя и ниви въ околността, както и множество дюкяни въ Търново. Полскитѣ имоти на монастира сж били работени отъ монастирски работници, а при усилената полска работа, за жътва на монастирскитѣ

Фиг. 51. Панорама подъ Петропавловския монастирь.

Този стариненъ монастирь датира отъ времето на Асеневци, отъ второто Българско царство. Въ единъ гръцки надписъ*) четемъ: „Настоящата света рака и кивотътъ св. Онуфрий Новий се поднася на монастиря св. св. Петра и Павла Погошанъ отъ благочестивиятъ самодържецъ Йоана Ратула Войвода въ 1623 година. Пригости и се украси тая света рака и кивотътъ съ старанието и иждивението на свещенодякона Киръ Теофлика̀та, игуменъ на тоя монастирь въ 1817 година септемврия 16“. Споредъ другъ надписъ, пакъ на гръцки езикъ, надъ западния входъ на монастирската стара църква се казва, че билъ поправянъ въ 1662 година.

ниви, сж помагали жителитѣ на околнитѣ села изобщо, селски, по турски меджия (безплатно). Най-старателни грижи въ това отношение сж полагали лѣсковчани. И днесъ жителитѣ на околнитѣ села, наричатъ, заради това старание Лѣсковецъ — Паровецъ, а населението му паровци (пáроци).

За основаването на Лѣсковецъ има едно историческо предположение, което е въ връзка съ заселването на селото Арбанаси. Така, въ XV и XVI вѣкове, когато голѣмата частъ

*) М. Московъ — Светата Петропавловска обителъ при Лѣсковецъ, стр. 8. В. Търново, 1927 година.